

And it came to pass on a Christmas evening ... While all the doors were shuttered tight
Outside standing, lonely boy-child ... Cold and shivering in the night

DECEMBRSKA VROČICA vs. VOJNA PROTI LAKOTI

Razočarana sem. "Urškina poročna obleka drugič" – je novica, ob kateri so se zbudile strasti slovenske javnosti. Če bi se vsaj iskreno veselili (še nenapovedanemu) dogodku. Vso pozornost namenjajo različnim kvazipropadlim aferam, medtem

ko o OZN-jevi akciji Spreglej in vstani berem v kratki notici na dnu kotička predzadnje strani.

Zadnje tedne so burna politična dogajanja sicer zameglila družabne dogodke na sceni, medtem smo zakorakali v maratonsko predbožično mrzlico, zamenjali predsednika, prepirali so se vse povprek, grozili, žalili, pisali, klicali, se obtoževali, nam, preprostim ljudem, pa se ni spremenilo prav nič. Psi lajajo, karavane gredo naprej. Ves čas sem se spraševala, zakaj se jezijo, ker jim nekdo meče polena pod noge, ker tisti drugi ne sodelujejo. Nihče pa se niti v enem trenutku ni vprašal, kako se počutimo majhni preprosti ljudje. **Zakaj nismo dali svojega glasu? So predstavniki ljudstva, izvoljeni zagovorniki naših stališč, pa se sploh ne vprašajo, kako živimo.** Cene se višajo, prihodki ostajajo enako nizki ... Ne moremo biti zadovoljni, da ne rečem srečni, če pa ne moremo kupiti vsega, kar se ponuja.

V trenutkih razmišljanja o sreči, se vedno z veseljem spomnim, da v Afriki živijo srečni ljudje. Čeprav so lačni. Ni rečeno, da je tisti, ki ima veliko, tudi bolj srečen. Velikokrat vidimo na slikah afriške otroke, ki nimajo skoraj ničesar, pa kar prekipevajo od veselja. Ob letošnjem štetju sitih in lačnih se je skupina lačnih nevarno

povečala. Tako mislijo siti z izjemnim socialnim čutom. V razkošni dvorani ob prepolnih mizah eksotičnih dobrot – ki se jih, mimogrede, ne moreš najesti, stanejo pa celo bogastvo. V poplavi umetne svetlobe, primamne hrane in dišečih oblek moraš res imeti izjemni socialni čut, da ti sploh še kak čut deluje. Naš pesnik Simo Gregorčič je lepo zapisal: "Za vse je svet dovolj bogat in srečni vsi bi bili, če kruh delil bi z bratom brat ..."

Se motim ali pa zdaj, ob koncu leta še najbolje razumem razočaranje navadnih smrtnikov naše družbe? Takoj po prvem novembru so ulice in izložbe okrasili z darili, lučkami, pisanim papirjem, iz zvočnikov pa glasno donijo božične popevke. Dober način za privabljanje potrošnikov je še vonj po cimetu.

Kaj vse so pripravljene narediti, da bi nas zajela decembrska vročica. Borim se sama s sabo, ali jim podleči ali se jeziti zaradi stagnacije boja proti globalni revščini. Trgovine bodo polne,

Tako mislijo siti z izjemnim socialnim čutom. V razkošni dvorani ob prepolnih mizah eksotičnih dobrot – ki se jih, mimogrede, ne moreš najesti, stanejo pa celo bogastvo. V poplavi umetne svetlobe, omamne hrane in dišečih oblek moraš res imeti izjemni socialni čut, da ti sploh še kak čut deluje.

potrpežljivo bomo stali v vrstah, hkrati pa nas bo ves čas skrbelo, kakšno malenkost naj podarimo določeni osebi. Večina izmed nas si vsega tega realno ne more privoščiti. In čeprav bodo naše mize preobložene, kreditne kartice pa pregorele, bomo še bolj ogorčeni. Ker si več pač ne moremo privoščiti. **V istem trenutku bo nekaj deset aktivistov proti globalni revščini ostalo neopaznih.**

Da, bolj srečni so Afričani, ki ne vidijo, kaj vse bleščeči december ponuja. Ne najeda jih žalost, ker vsega ne morejo kupiti. Le redki med nami si lahko privoščijo praznike v eni izmed toplih tropskih destinacij. Afrika je pogosta izbira. Safari in vpogled v življenje revne afriške vasi. Zdi se, kot da hodijo v Afriko le na ogled ljudi. Kot živali v živalskem vrtu. In obvezno fotografiranje s skupino otrok.

Fotografije bomo nato razkazovali prijateljem in znancem, ki bodo na svoje obraze v trenutku nadedli masko žalosti

in sočustvovanja. **In drugim dokazovati, kako čustveni da so. V resnici dokazujejo sebi, da so premožni, pripadniki nekega drugega sveta.** Mar bi jih raje pustili pri miru, naj živijo sicer skromno a iskreno srečno življenje.

Čeprav težko, sem se odločila, da novo leto pričakam doma. V pižami. Bom na televiziji gledala novoletni program – s smetano namazane moške in napol gole ženske? Bom raje brala. Upam, da me sneg in številna vabila v lokale ne bodo omajali tik pred zdajci. Prihranila bom veliko. Zjutraj se bom sicer zbudila z nekaj denarja, toda vrnitev v družbo med prijatelje bo toliko bolj klavrna. **Ker mi bodo podarili sto čokolad, dišečih svečk in keramičnih lončkov. Jaz pa se bom počutila bedno, ker sem vzdržala in nisem podlegla nakupovalni mrzlici.** In jim ne bom ničesar podarila. Sledili bodo pogovori, kje in kako ter v kako dragi obleki so pričakali čarobno novo leto ter neskončna voščila. Sladkim besedam ne bo konca. Jaz pa vam skromno želim vesele praznike. Brez velikih besed. Brez darila. Le namig dveh slovenskih potopisnih romanov – Črni angel, varuh moj, je prva, Ime tvoje zvezde je Bilhadi, je druga. Oba opisujeta Afriko – pokrajino in ljudi.

Lidija Vučaink